

denne Bevilling forhøjet ud fra det Synspunkt, at Husmandsforeningerne er den Form af Landbrugsorganisationer, der er kommet sidst til, og de er derfor berettigede til at faa en større Støtte, end Tilfældet hidtil har været. Husmændene høje ogsaa efter hele vor Lovgivning til de højstbeskattede, naar der er Tale om at udrede Skat til Staten. Det er derfor fuldt forsvarligt at hjælpe dem af Statens Midler.

En anden Bevilling, som jeg ogsaa hilser med Glæde, er Forslaget om at forhøje Landpostbudenes Løn med 15 pCt. Det er for en Gangs Skyld en Forhøjelse, der falder paa rette Sted. Postvæsenet er jo ogsaa et Væsen, der klarer sig godt. Jeg under gerne vore Landpostbude denne Forhøjelse og haaber, at de ad Aare ogsaa maa faa det Ønske realiseret, som jeg ved de nærer om at blive statsansatte som Statens øvrige Tjenestemænd.

Det har fra forskellige Sider været fremdraget, at det vilde være ønskeligt, om vi snart kunde gaa til en Forhøjelse af vore Statsfunktionærs Lønning. Jeg tror ikke, Tiden er inde til dette Spørgsmaals Løsning, og jeg vil sige, at en Lønningsforhøjelse ikke maa blive af den Art, at den nødvendiggør nye Skatteudskrivninger, thi det kan Skatteyderne ikke være tjente med, efter at Skatteskruen nu i de sidste Aaringer er blevet saa forsvarlig drejet, som Tilfældet er. Men der er et andet Punkt, hvor jeg mener, at vi skylder vore Statsfunktionærer en Indrømmelse, og det er med Hensyn til det Krav, de har rejst om, at enhver Statsfunktionær ligesom alle øvrige Borgere bør have en ugentlig Fridag. Dette Krav finder jeg berettiget. Naar Staten — med Rette — giver Love, som kræver, at private Borgere skal give deres Folk Lejlighed til at ihukomme og overholde det gamle Ord: du skal arbejde de 6 Dage og hvile paa den syvende, maa man ogsaa kunne forlange, at Staten stiller sine Funktionærer paa en saadan Fod, at de kan faa en Hviledag om Ugen.

Men naar jeg nu her staar og bebuder yderligere forhøjede Udgifter, kunde jeg tænke mig, at ældre erfarne Kolleger kunde finde Grund til at sige: den nye Rekrut derovre fra Skanderborg er nok en Mand, der vil lade Mønten rulle, han tænker ikke paa, at der kommer en Dag, da Skatteyderne skal betale. Overfor denne Indvending skal jeg sige, at der selvfølgelig paa det foreliggende Finanslovsforslag findes mange Punkter, hvor jeg i Over-

ensstemmelse med det politiske Partis Program, som jeg tilhører, kunde ønske Besparelser indført. Men naar jeg ikke her henleder Opmærksomheden paa disse Steder, er det af Hensyn til den Gudsfred, som forhaabentlig maa faa Lov til at raade her i Salen, indtil den store Sag, som behersker den politiske Situation, er blevet gennemført.

Der er et Forhold, som jeg ved denne Finanslovbehandling vil benytte Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa, fordi jeg tror, at der paa det Punkt trænges til en Forbedring i vor Lovgivning. Jeg tænker her paa den Form, hvorunder Husdyrauktioner for Tiden foregaar. Vi ved alle, at naar saadanne Auktioner bekendtgøres, hedder det, at Inkasator som vederhæftige bekendte Købere erholder Kredit. Men naar Auktionsdagen oprinder og Auktionsvilkaarene bliver oplæst, viser det sig, at Auktionsholderen tager Pant i de Dyr, han sælger. Dette Forhold har ofte meget ubehagelige Følger, thi det sker ret jævnlige, at et Dyr, der er solgt ved en Auktion, bliver Genstand for Handel paa Markeder eller Mand og Mand imellem, ja det kan somme Tider skifte Ejer en 2—3 Gange, inden Betalingsdagen oprinder. Og naar saa den, der har købt Dyret paa Auktionen, ikke ser sig i Stand til at betale det, og Auktionsholderen kan opspore, hvor det er — det er som oftest forbundet med store Vanskeligheder — kommer han og tilegner sig det. Det gør han med den juridiske Ret; han har Loven paa sin Side. Men Følgen er, at den, der sidst har købt Dyret, bliver blanket af for sine Penge, til Trods for at han har købt det ærligt og redeligt og betalt det, som det sømmer sig en ærlig Mand. Ganske vist kan den Mand, der har købt Dyret paa Auktionen, blive draget til Ansvar og straffet, men det fylder jo ingenting i den Mands Lomme, som er blevet af med Dyret. Det vilde derfor være heldigt, om vi kunde faa Forholdet ordnet saaledes, at naar en Auktionarius — enten han saa repræsenterer en Privatmand eller en Forening — giver Kredit, skulde det betyde, at han maatte nøjes med den personlige Sikkerhed, som vedkommende Køber yder. De Folk, der holder Auktion, har som Regel et udmærket Greb paa og en udmærket Evne til at sætte sig ind i, hvordan Folks økonomiske Stilling er, saa jeg er sikker paa, at det at skulle nøjes med denne personlige Sikkerhed ikke vilde betyde noget Tab for dem. Ifald Forholdet blev ændret i den